

En mavefør og skæglos Mand viste sig paa Talerstolen med en Næseklemmer i Haanden. Jørgen Mosegaard var en af Egnens politiske Veteraner og gik ind til sit Hædershverv med mangeaarig Øvelse. Han saae sig hjemmevant omkring og løftede først paa Hatten, da han begyndte at tale.

Der var en Del Uro. Næsten ingen kunde høre, hvad han sagde. Der raabtes „Hys“; men forinden der blev stille, var han allerede færdig med sin Tale. Man saae ham svinge sin Hat i Luften, og et Par Mennesker raabte Hurra. Det var et Leve for Fædrelandet.

Nu traadte Pastor Gaardbo frem som Mødets indledende Taler. Det vakte Skuffelse hos alle de mange Fremmede, der alene var kommen for Enslevs Skyld. De kendte ikke Mandens Navn fra Aviserne og brød sig derfor ikke om at høre ham. I deres Utaalmodighed forsøgte de at tvinge ham bort med Tilraab og Afbrydelser, som Balduin Hansens politiske Venner efterhaanden deltog i.

„Tak, nu er det nok, Hr. Pastor! ... Kort den av! Kom igen paa Fredag!“

Ordstyreren maatte vise sig og tysse paa Forsamlingen, hvad han gjorde ved paa faderlig Vis at løfte Lorgnetten.

Oppe paa Tribunen sad Enslev med en bredskygget Kunstnerhat paa sit hvide Hoved. Han havde vendt sig om mod Taleren, og det tog sig ud for Folk, som om ogsaa han var ked af denne Præst, der blev ved at snakke. Den ene Arm laa paa Rækværket, og Fingrene bevægede sig utaalmodigt. Undertiden syntes han at sukke dybt af Kedsomhed, eller han saae ud over Forsamlingen med et ligesom haabløst Blik, der straks opildnede Spektakelmagerne til nye Tilraab.

Det var altsammen Komediespil. Ingen var saa lydhør som han, ingen fulgte Præstens stilfærdige Tale med dybere Uro. Denne Brodersøn havde beskæftiget den gamle, barnløse Mand fra den første Gang, han saae hans Navn paa Tryk. I de sidste ti Aar havde hans Tanker kreset om ham. Med sit forvitrede Hjertes sidste Rest af blide Følelser havde han paa Afstand fulgt hans Færd. Ad Omveje havde han bestandig forhørt sig om ham. Selv